

**MERGINA
RÜKE**

*Gruodžio 26-oji.
Trys dienos po dingimo.*

Oras pasikeitė, tapo dar atšiauresnis, o žvilgančią kalėdinę saulę pakeitė tanki pilkų debesų uždanga.

Avešas vis dar tingiai snūduriavo po šventinių puotų. Priešingai nei Fogelis ir Borgis, atsikėlę ankstų rytą, kad kuo geriau išnaudotų dieną. Tamsiu sedanu juodu suko ratus miestelio gatvėmis. Specialusis agentas buvo puikios formos, atrodė tarsi būtų pasiruošęs dalyvauti oficialiame priėmime – švariai nublizgintais batais, languoto tvido kostiumu, baltais marškiniiais ir rausvos vilnos kaklaraiščiu. Borgis vilkėjo tuos pačius vakarykščius drabužius ir neturėjo galimybės net išsilyginti marškinių, kuriuos išsiplovė viešbutyje. Šalia vadovo jis jautėsi nederamai apsirengęs. Kol jis susikaupęs vairavo, Fogelis dairėsi aplinkui.

Ant namų sienų šmėsčiojo religiniai šūkių „Aš esu su Jėzumi!“, „Kristus yra kelias“, „Kas eina su manimi, bus išganytas“. Iš žodžių, užrašytų baltais dažais, buvo aišku, kad tai ne kokio nors apsėsto anonimo darbas. Šiuos ženklus, tarsi demonstratyvų savo tikėjimo įrodymą, paliko patys namų savininkai. Be to, kone visur matėsi kryžiai. Ant visuomeninių pastatų fasadų ar didingai iškilę gėlynuose, netgi parduotuvių vitrinose.

Atrodė, kad per miestelį nuvilnijo religinio fanatizmo banga.

MERGINA RŪKE

– Papasakokite apie broliją, kuriai priklauso Kastneriai.

Šis prašymas neužklupo Borgio nepasiruošusio, jis jau spėjo pasidomėti šia tema.

– Regis, maždaug prieš dvidešimt metų Aveše kilo skandalas: vietinis kunigas pabėgo su viena parapijiete, atsidavusia žmona ir trijų vaikų motina.

– Manęs nedomina apkalbos, – šiurkščiai paspartino jį Fogelis.

– Na, pone, būtent nuo to viskas ir prasidėjo. Kitame kontekste tokia istorija būtų pasibaigusi savaime, palydėta keleto paskalų, tačiau Avešo gyventojai viską priėmė gerokai rimčiau. Kalbama, kad kunigas buvo jaunas ir charizmatiškas. Jis užkariavo visų širdis savo pamokslais ir buvo labai mylimas.

Tokioje uždaroje, tarp kalnų gyvenančioje visuomenėje tik charizma gali prasiskinti kelią į žmonių širdis... arba pasinaudoti jų lengvatikybe, pagalvojo Fogelis.

– Svarbu tai, kad kunigui pavyko susikurti nemenką sekėjų grupelę. Bendruomenė visuomet buvo gana praktikuojanti, tad po to, kas įvyko, jie turėjo jaustis tam tikra prasme išduoti savo dvasinio vedlio. Nuo to laiko žmonių įtarumas tik dar labiau paaštrėjo, tikintieji atstumdavo visus naujus kurijos pakviestus dvasininkus. Šitaip po poros metų kai kurie nariai prisidėmė diakonų pareigas ir nuo tada bendruomenė tvarkosi savarankiškai.

– Kaip religinė sekta? – staiga susidomėjęs paklausė Fogelis.

– Galima sakyti. Šioje vietoje buvo gyvenama iš turizmo, tačiau pašaliečiai iš tiesų niekada nebuvo laukiami. Jie buvo įkyrūs ir turėdavo įpročių, nesiderinančių su, pavadinkime, „vietine kultūra“. Kai buvo atrastas fluorito telkinys, šie

žmonės pagaliau galėjo jų atsikratyti ir nutraukti beveik visus ryšius su išoriniu pasauliu.

– Marija ir Brunas Kastneriai turėtų būti vieni labiausiai atsidavusių tikinčiųjų, jei šitiek pinigų paaukojo religiniais tikslais.

– Pastebėjote, kad juodu kalba apie broliją lyg apie elitinį uždarą ratą? Tarsi tai būtų „mes ir kiti“, nežinau, ar tinkamai paaiškinau.

– Paaiškinote tinkamai.

– Bendruomenės nariai pirmieji ėmėsi ieškoti Anos Lu. Kiek žinau, šiomis dienomis jie ypač artimi jos šeimai, o šį rytą kai kurie jų net persikėlė į Kastnerių namus, kad padėtų ir nepalikėtų jų vienu nė akimirksniu.

Juodu privažiavo Avešo bažnyčią. Šalia klebonijos stovėjo kitas, modernesnis pastatas.

– Štai ten yra susirinkimų salė. Ja naudojamosi daug dažniau nei pačia bažnyčia, ypač per bendros maldos apeigas. Regis, bendruomenė slėnyje turi daug įtakos, gali netgi paveikti kasyklos, kuri ją labai vertina, sprendimus. Merą, patarėjus ir visus pareigūnus renka brolija. Dėl to atsirado nemažai draudimų, pavyzdžiui, draudžiama rūkyti viešose vietose ir pardavinėti alkoholį sekmadieniais bei šventinėmis dienomis ir po šeštos valandos vakaro. Nėgana to, bendruomenė yra prieš abortus, homoseksualumą ir kreivai žiūri net į kartu gyvenančias nesusituokusias poras.

Suknisti bukapročiai, pagalvojo Fogelis, jau spėjęs apie visa tai susidaryti tvirtą nuomonę. Nors iš dalies jis jautėsi be galo patenkintas.

Anos Lu dingimo aplinkybės buvo tobulos. Paslaptin-
gai dingusi mergaitė, blogis, nepastebimai besiskverbiantis į

MERGINA RŪKE

griežtai Dievui ir jo mokymui atsidavusią bendruomenę, ir visas miestelis, priverstas aiškintis, kas jame vyksta.

Ar galbūt jau įvyko.

Fogelis paprašė susitarti dėl susitikimo su meru ir vienu iš eigulių. Borgis nedelsdamas tuo pasirūpino, nors jį ir nuste-
bino specialiojo agento prašymas susitikimą suplanuoti ant gargžduoto slėniu tekančios upės kranto.

Kai jie atvyko, Borgis pastatė mašiną plačioje žvyruotoje aikštelėje, joje stovėjo nenaudojamas medinis kioskas, kuria-
me, pasak senos iškabos, kadaise buvo parduodamas gyvas masalas ir nuomojamos meškerės. Meras ir eigulys jų jau lau-
kė. Juodu atvyko visureigiu, pažymėtu miestelio savivaldybės ženklu.

Politikas buvo tvirtas vyras išsipūtusiu pilvu, kurį vos ne
vov prilaikė kelnų diržas. Po atsegta slidinėjimo striuke jis
vilkėjo medvilninius žydros spalvos marškinius ir klaikiais
raudonais rombais margintą kaklaraištį. Kaklaraiščio segtu-
kas buvo auksinis, o ant jo galiuko puikavosi ametisto kry-
želis. Fogelis neparodė, kokią panieką jam kėlė mero apran-
ga, juokingai ant kriaušės formos plikės užsukuoti plaukai
ar ūsiukai, augantys virš kiek per storos lūpos. Jis pagalvojo,
kad meras būsiąs vienas tų, kuriems visada karšta – net ir
žiemą. O nuolat išraudę skruostai tą patvirtino. Kai vyras
prisiartinio prie jo kuo nuoširdžiausiai šypsodamasis, Fogelis
priėmė energingą rankos paspaudimą, tačiau pats jo entu-
ziazmu neužsikrėtė.

– Specialusis agente, pažįstu Kastnerius visą gyvenimą,
neįsivaizduojate, kaip man skaudu, kad jie šiuo metu tai

išgyvena, – pasakė meras, o jo šypsena pakeitė susirūpinęs veidas. – Džiaugiamės, kad būtent jūs rūpinatės mūsų Ana Lu. Turint omenyje jūsų gerą vardą, mūsų mergaitė puikiose rankose.

Ana Lu staiga tapo visų dukra, pagalvojo Fogelis. Galiausiai visuomet taip nutikdavo, bent jau žodžiais žmonės mėgindavo tą parodyti. Vis dėlto, kai už nugarų užsiverdavo namų durys, visi džiaugdavosi, kad toks likimas ištiko ne savą, o kažkieno kito vaiką.

– Jūsų mergaitei teksime pirmenybę, – patylėjęs atsakė Fogelis, tačiau meras nepajuto sarkazmo gaidelės jo balse. – Dabar jau galime apžiūrėti upę?

Fogelis apėjo aplink jį ir pasileido upės kranto link. Meras ilgokai stovėjo suglumęs, tada nusekė jam įkandin. Pasakui juos nusekė ir eigulys su Borgiu. Agentas svarstė, kiek toli Fogelis norės eiti, kad pasiektų upės tėkmę. Didžiai jo nuostabai išvydo, kaip Fogelis perėjo žvyrą, įklampojo į palei krantą susikaupusį dumblą ir nuėjo tolyn, nesijaudindamas dėl gražaus kostiumo ar brangių batų.

Tad ir kitiems teko sekti jo pavyzdžiu.

Iš jų tik eigulys avėjo aulinius, visi kiti iki pat kelių lindėjo dumble. Borgis suprato, kad tą vakarą viešbutyje teks iš naujo skalbti ir kad galbūt to nepakaks, norint išsaugoti vienintelį kostiumą, kurį turėjo.

– Vidutinis upės plotis yra nuo aštuonių iki dešimt metrų, o jos srovė gana stipri. Šioje vietoje ji labiausiai sulėtėja, – prabilo eigulys.

Fogelis jau buvo spėjęs išklausinėti įvairių smulkmenų. Eigulys nesuprato, kodėl tokie dalykai jį taip domino.

– Koks jos gylys? – pasidomėjo specialusis agentas.

MERGINA RŪKE

– Vidutiniškai pusanthro metro, tačiau kai kuriose vietose siekia ir du su puse. Užtektinai, kad srovė negalėtų išvalyti dugne susikaupiančių sąnašų.

– Tad įsikišate jūs?

– Vidutiniškai kartą per dvejus ar trejus metus. Rudenį, prieš prasidedant lietaus sezonui, pastatome dirbtinę užtvanką ir žemsemėmis sutvarkome viską per savaitę.

Borgis pasisuko į per upę vedantį tiltą. Už kokio šimto metrų, tarp tilto atramų, stovėjo vakar prie Kastnerių namo jau pastebėtas juodas furgonas. Jis spėjo, kad furgono viduje sėdėjo tie patys du vyrai, kuriuos matė anksčiau. Galbūt reikėjo pranešti apie tai Fogeliui.

– Nuo tada, kai kasykla sulėtino upės srovę, kad drenuotų dalį vandens, dugne ėmė kauptis sąnašos, įvairios atliekos ir nudvėsusių gyvūnų kūnai. Vienas Dievas težino, kas glūdi ten, gilumoje, – toliau kalbėjo eigulys, netrukus baigdamas mintį. – Upė serga.

Išgirdęs paskutinį sakinį, meras suskubo pataisyti tarnautoją.

– Savivaldybė įtikino kasyklą finansuoti aplinkos išsaugojimo programą. Tam bus išleistos solidžios sumos.

Fogelis dėjosi negirdėjęs komentaro ir kreipėsi į Borgį, taip atitraukdamas jo dėmesį nuo furgono.

– Turime pasikalbėti su kuo nors iš kasyklos, paprašyti jų tiekėjų sąrašų ir iš toliau važinėjančių darbuotojų pavardžių.

Meras atrodė akivaizdžiai sunerimęs.

– Nagi, kam juos trukdyti dėl tokių niekų?

Fogelis atsisuko ir rimtai įsistebeilijo į jį.

– Niekų?

Meras pabandė pasitaisyti.

– Nesupraskite manęs klaidingai, aš irgi esu tėvas ir žinau, kaip jaučiasi tie tėvai... Tačiau ar tokia panika jums neatrodo šiek tiek skubota? Kasybos bendrovė duoda darbo begalei žmonių šiame slėnyje ir nebus patenkinta tokia reklama.

Meras kalbėjo nuoširdžiai bandydamas įsiteikti Fogeliui, pastebėjo Borgis. Bet politinis pragmatizmas nesuminkštino specialiojo agento.

– Noriu jums pasakyti vieną dalyką... – Fogelis prisirišino prie vyro ir tylesniu balsu, tarsi patikėdamas paslaptį, ištarė. – Supratau, kad egzistuoja dvi laiko bangos – dabar ir po to. Palūkėti gali atrodyti protinga, kartais netgi būtina gerai pasverti aplinkybes ir galimas pasekmes. Deja, kai kuriais atvejais per ilgas svarstymas gali būti palaikytas dvejuose ar, dar blogiau, silpnumu. Vėlinti reiškia viską apsunkinti. Ir nėra blogesnės reklamos nei tokia, patikėkit.

Pabaigęs pamokomąją kalbelę, Fogelis atsisuko į aikštelę, iš kurios jie atėjo. Jo dėmesį patraukė balsas, bandantis perrėkti upės šniokštimą. Netrukus ir kiti pasekė jo žvilgsnį.

Ant upės kranto, toje vietoje, kur prasideda dumblas, stoėjo šviesiaplaukė, mėlyną kostiumėlį ir tamsų paltuką vilkinti moteris ir mojo jiems.

Kai vyrai priartėjo prie jos, Borgis iš purvinių moters batų nusėjo, kad ji bandė bristi į dumblą, bet jai trukdė aukštakulniai.

– Esu prokurorė Majer, – prisistatė. Buvo jauna, maždaug trisdešimties. Nebuvo labai aukšta, bet gražti. Nebuvo pasidažiusi, atrodė santūriai. Iškart paprašė dviejų agentų pasikalbėti nuošaliau ir atrodė nemenkai suirzusi. – Girdėjau, kad vakar vyko susitikimas. Kodėl aš nebuvo informuota?

MERGINA RŪKE

– Nenorėjau atitraukti jūsų nuo šeimos per pačias Kalėdas, – suktai atsakė Fogelis. – Ir maniau, kad prokurorai nedalyvauja parengiamojoje tyrimo veikloje.

Tačiau Majer lengvai nenusileido.

– Galbūt vakar kalbėjote apie pagrobėją, specialusis agente Fogeli?

– Šiuo metu negalime atmesti jokių spėjimų.

– Suprantu, tačiau gal turite kokių nors įrodymų tokiam spėjimui patvirtinti? Gandą, liudijimą, įkaltį?

– Tiesą pasakius, ne, – Fogelis buvo suirzęs, tačiau stengėsi neišsiduoti.

– Taigi, darau išvadą, kad kalbame apie gryniausią tyrėjo nuojautą, – prispaudė jį Majer, neslėpdama švelnaus sarkazmo.

– Jeigu jau taip sakote, – galiausiai pritarė jai Fogelis.

Borgis tyliai išklusė šį trumpą apsikeitimą replikomis.

– Svarstomos įvairios versijos, – tęsė specialusis agentas. – Iš patirties žinau, kad geriausia iškart pradėti nuo blogiausių scenarijų, todėl ir kalbėjau apie galimą pagrobėją.

– Pasistengiau surinkti kuo daugiau informacijos apie Aną Lu Kastner gerokai prieš jums atvykstant. Ji rami mergaitė, gyvenusi paprastą gyvenimą apsupta apyrankių, kačiukų ir parapijos. Sutinku, gal ji net pernelyg vaikiška, palyginti su jos bendraamžėmis, tačiau tai dar nepaverčia jos iš anksto pasmerkta auka.

Fogelį pralinksmino prokurorės nupieštas paveikslas.

– Ir kokias išvadas padarėte?

– Griežtų auklėjimo normų besilaikanti šeima ir pernelyg valdinga motina. Pavyzdžiui, Anai Lu nebuvo leidžiama draugauti su bendraamžiais, nepriklausančiais brolijai – netgi mokykloje. Ji negalėjo išeiti su draugais ar užsiimti kuo

nors „neleistinu“ pagal labai griežtą religinių kanonų interpretaciją. Kitaip tariant, jai nebuvo leidžiama nieko nuspręsti, netgi klysti. O klysti yra kiekvieno šešiolikmečio teisė. Todėl gali nutikti taip, kad po kiek laiko imi priešintis taisyklėms.

Fogelis susimąstęs linktelėjo.

– Taigi, jūs tikite savanorišku pabėgimu.

– Kiek kartų taip nutinka? Juk žinote, kad statistika palanki tokiam spėjimui. Tuo labiau kad Ana Lu išėjo iš namų su spalvota kuprinėle ir nė vienas jos artimasis negali pasakyti, kas joje buvo.

Kol specialusis agentas apsimetė svarstąs tokias išvadas, Borgis prisiminė dienoraštį, kurį Anos Lu motina davė Fogeliui praėjusią dieną, kai juodu buvo nuvykę pas juos. Knyguteje nebuvo jokių užuominų apie norą pabėgti.

– Jūsų spėjimas yra tikėtinas, – sutiko Fogelis.

Tačiau Majer nebuvo iš tų, kurias galima papirkti saldžiais žodeliais ir ji vėl puolė:

– Išmanau jūsų metodus, Fogeli, žinau, kad mėgstate rampos šviesas, bet čia, Aveše, nerasite jokio siaubūno savo šou.

Fogelis pabandė pakreipti ginčą kita linkme.

– Tyrimo patalpa įrengta mokyklos sporto salėje, mano kabinetas – persirengimo kambarėlyje. Man paskirti vyrai neišmano tokių atvejų ir neturi reikiamos įrangos. Aš norėčiau kriminalinių tyrimų komandos, kuri ištirtų kiekvieną lopinėlių to kelio, kuriame mergina pradingo, galbūt patvirtintų jūsų spėjimą ir niekam daugiau nereikėtų dėl to nerimauti.

Majer prunkštelėjo, tačiau iškart vėl surimtėjo.

– Ar bent nutuokiate, kas atsitiktų, jei pasklistų žinia, kad policija įtaria esant pagrobėją?

– Jokia informacija nenutekės, – patikino ją Fogelis.

MERGINA RŪKE

– Iš kur turite tiek drąsos prašyti manęs kriminalinių tyrimų komandos neturėdamas jokios informacijos?

– Jokia informacija nenutekės, – tvirčiau pakartojo specialusis agentas.

Borgis pastebėjo tamsesnę veną, išryškėjusią Fogelio kaktoje. Iki šios akimirkos niekada nebuvo matęs jo tokio suirzuso.

Majer nuščiuvo. Tada, prieš nueidama, nužvelgė juos abu.

– Tai vis dar yra dingimo atvejis, nepamirškite to.

Kol juodu važiavo atgal į sporto salę, mašinoje tvyrojo mirtina tyla. Borgis norėjo ką nors pasakyti, bet baiminosi, kad savo žodžiais išlaisvins įniršį, kurį Fogelis bandė sulaukyti.

Tuo metu prie vairo sėdėjęs agentas pakėlė akis į galinio vaizdo veidrodėlį ir vėl pastebėjo juodąjį furgoną. Jis juos sekė.

Šis veiksmas nepraslydo pro Fogelio akis – jis atlenkė skydelį nuo saulės ir pro mažytį jame įtaisytą veidrodėlį apžiūrėjo kelią už jų. Tada staigiu judesiu užlenkė skydelį atgal.

– Jau nuo vakar jie lipa mums ant kulnų. Norite, kad juos sustabdyčiau? – paklausė Borgis.

– Tai šakalai, – nusprendė Fogelis. – Jie medžioja naujienas.

Iš pradžių Borgis nesuprato.

– Norite pasakyti, kad jie – žurnalistai?

– Ne, – iškart atsakė Fogelis į jį nė nežvilgtelėjęs. – Jie yra laisvai samdomi operatoriai. Vos tik suuodę kokią įtartiną istoriją jie pripuola su filmavimo kameromis tikėdamiesi užfiksuoti kokių nors vaizdų, kuriuos galėtų parduoti žiniasklaidai. Žurnalistai negaišta laiko dingusioms mergaitėms, bent jau kol nesužino, kad galėjo būti pralietas kraujas.

Borgis pasijuto kvailai, staiga supratęs, kad jo viršininkas matė juodąjį furgoną ir ryte, ir aną kartą, prie Kastnerių namo.

– O ko šitie šakalai ieško dabar?

– Laukia pasirodančio siaubūno.

Po truputį Borgiui viskas pradėjo aiškėti.

– Štai kam ta rytinė išvyka prie upės... Jūs norėjote sudaryti įspūdį, kad ruošiamės ieškoti kūno.

Fogelis tylėjo.

Tylą nutraukė jaunas policininkas.

– Bet vos prieš akimirką prokurorę patikinote, kad jokia informacija nenutekės...

– Niekam nepatinka padaryti prastą įspūdį viešumoje, agente Borgi, – atžariai pareiškė Fogelis. – Netgi mūsų panelei Majer, patikėkit. – Tada atsisuko ir pažvelgė į jį: – Kad surasčiau Aną Lu, man reikia žiniasklaidos. Ir jos tėvų kreipimosi per televiziją nepakanka.

Pastaraisiais žodžiais specialusis agentas pabaigė diskusiją. Nė vienas nebelietė šios temos, kol neatvyko į tyrimo patalpą. Vis dėlto pakeliui Borgis jau spėjo susidaryti aiškų Fogelio ketinimų vaizdą. Iš pradžių toks elgesys jam atrodė ciniškas, bet dabar jis jau įžvelgė logiką. Jei žiniasklaida nebūtų susidomėjusi šia istorija, jei visuomenė nebūtų nusprendusi „išivaikinti“ Anos Lu, jų viršininkai nebūtų suteikę reikiamų priemonių tyrimui vykdyti.

Kol Fogelis lindėjo savo kabinete, įrengtame persirengimo kambarėlyje, Borgis nuvažiavo į šalia esančią nedidelę statybinių medžiagų parduotuvę. Kai sugrįžo į sporto salę, sukviėtė aplink stalą visus ten buvusius policininkus ir paskleidė ant jo celofaninius pakus, kuriuose buvo dažytojų kombinezonai.

MERGINA RŪKE

- Ką turėsime nudažyti? – pašaipiai paklausė vienas jų. Borgis tai nuleido negirdomis.
- Turite apsilvilti juos ir vykti į vietą.
- Ir ką ten daryti? – nustebęs paklausė kitas.
- Pasikalbėsime, kai būsite ten, – išsisuko nuo atsakymo agentas.

Tą vakarą pradėjo snigti. Snigo negausiai – iš dangaus plėveno lengvos dulkelės ir, vos palietusios kokį nors paviršių, pranykdavo tarsi mirazas.

Oro temperatūra smarkiai nukrito, tačiau užkandinės viduje prie magistralinio kelio buvo maloniai šilta. Klientų, kaip įprasta, trūko. Du tolimųjų reisų vairuotojai sėdėjo prie atskirų stalų ir valgė tylėdami. Buvo girdėti tik kažką virtuvėje nurodinėjančio pagyvenusio savininko balsas, besitrankantys biliardo kamuoliai ir iš televizoriaus, pakabinto virš prekystalio, sklindantys prislopinti futbolo rungtynių, kurių niekas nežiūrėjo, garsai.

Trečias užkandinės klientas buvo Borgis, kuris valgė daržovių sriubą prie vieno iš pertvaromis atskirtų staliukų. Plėšė duonos riekę į mažesnius gabaliukus ir metė juos į lėkštę, o tada susemdavo šaukštu. Jis nuolat stebėjo laiką.

– Viskas gerai? – paklausė padavėja tonu, išduodančiu nenuoširdų mandagumą. Ji ryšėjo raudoną šaliką ir vilkėjo užkandinės uniformą, ant kurios kabėjo nedidelis ametisto kryželis. Tokį Borgis jau matė ant mero kaklaraiščio segtuko. Spėjo, kad tai brolijos simbolis.

- Sriuba labai skani, – šyptelėdamas atsakė Borgis.
- Ar atnešti dar ką nors?

– Visko užtenka.

– Tuomet atnešti jums sąskaitą?

– Dar šiek tiek palauksiu, ačiū. – Iki susitikimo buvo likę nedaug laiko.

Moteris daugiau neįkalbinėjo ir liūdna sugrįžo prie baro. Dar vienas varginantis vakaras be arbatpinigių. Borgis pajuto jai užuojautą, buvo beveik įsitikinęs, kad ji turėjo vaikų. Jos veide išžiūrėjo akivaizdžius nuovargio ženklus. Galbūt tai net nebuvo vienintelis jos darbas. Bet jis pastebėjo ir dar kažką. Moteris nuolat taisėsi raudoną šaliką, kurį ryšėjo ant kaklo. Įdomu, ką apie savo žmonas mušančius vyrus ar vaikus galvoja brolija, pamąstė agentas.

Reikėjo paskambinti Karolinai. Tą dieną jie vienas kitam teparasė kelias žinutes. Dabar ji buvo su savo tėvais, tad Borgis jautėsi gana ramus, bet ji nesiliovė klausinėjusi, kada jis grįšias namo. Iš tiesų jis to nežinojo. Ir nejautė didelio noro. Tiek daug visko reikėjo padaryti, visą gyvenimą pertvarkyti, prieš gimstant dukrai. Per pastaruosius kelis mėnesius Borgiui teko vieną po kito bemaž vienu sykiu priimti galybę įvairių sprendimų. Reikėjo išsinuomoti didesnę butą, suremontuoti jį, apstatyti baldais. Jis nusipirko naudotą automobilį, kuriuo šeima galėtų patogiai keliauti. Teko nemažai išleisti ir kartais jį netikėtai užklupdavo nerimas, mat Karolina nebedirbo ir visos išlaidos slėgė jo pečius. Negana to, jis nesugebėdavo jai prieštarauti ir kai ji skųsdavosi, kad jis dirba per daug, niekad nepajėgdavo jai atsikirsti, kad netrukus gims jų dukra ir gaudami tik vieną atlyginimą jie neturi kitos išeities. Tad Borgis pasiėmė telefoną, tačiau ir vėl atidėjo skambutį savo jaunai žmonai – tik šimtąjį kartą patikrino laiką. Norėjo būti tikras, kad jo sumanymas atneš vaisių.

MERGINA RŪKE

Buvo lygiai aštuonios. Jo susitikimo laikas.

Po akimirkos vangi užkandinės atmosfera pagyvėjo. Tai įvyko vos tik savininkas perjungė kanalą ir pagarsino televizorių. Biliardo žaidėjai nutraukė varžybas, o du tolimųjų reisų vairuotojai atsisuko į ekraną. Po juo susirinko būrelis žmonių, prisijungė ir virtuvės darbuotojai.

Per nacionalinį žinių kanalą buvo rodomas reportažas iš įvykio vietos. Borgis atpažino gargžduotą Avešo slėnyje besidriekiančios upės krantą. Reportažas buvo filmuotas nuo tilto, vedančio per upę. Jis išvydo dažytojų kombinezonus vilkinčius savo vyrus, braidžiojančius po dumblą upės pakrantėje. Visi buvo nuleidę galvas, apsimetė, kad renka įkalčius, deda juos į plastikinius maišelius ir užantspauduoja – elgėsi būtent taip, kaip jis pats jiems buvo nurodęs.

– Jaunosios Anos Lu tyrime šiandien įvyko netikėtas posūkis, – aiškino reporterio balsas už kadro. – Oficialiais duomenimis, policija ir toliau tiria dingimo bylą, tačiau šandienos popietę keli kriminalinių tyrimų komandos nariai apžiūrėjo įvykio vietą palei upę.

Nors niekas nežiūrėjo į jo pusę, Borgis stengėsi neparodyti savo pasitenkinimo. Jo triukas suveikė.

– Nėra žinoma, ko jie ieškojo, – tęsė reporteris. – Žinome tik tiek, kad buvo surinkti keli įkalčiai, kuriuos specialusis agentas Fogelis, praityje ištyręs ne vieną sensingą kriminalinę bylą, pavadino „įdomiais“ ir daugiau nieko ne pridūrė.

Po šių žodžių Borgis pakilo nuo stalo ir nuėjo prie kasos sumokėti sąskaitos. Net ir gaudamas tokį menką atlyginimą, padavėjai jis paliko dosnius arbatpinigius.